Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

A Gopal Jiu Kiadó kéthetente megjelenő mini e-magazinja

27. szám | *Mohinī Ekādaśī* | 2022. május 12.

1 Csak Kövesd A Gurut, Ne Spekulálj!
Śrī Śrīmad Gour Govinda Swami Mahārāja
3 Ekalavya Hibája
Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura

Csak Kövesd A Gurut, Ne Spekulálj!

Śrī Śrīmad Gour Govinda Swami Mahārāja

Bármit is mondott a *Guru*, az embernek meg kell csinálnia, úgy, ahogy az van, bármilyen spekuláció nélkül. Nem úgy, hogy „Gurudeva azt mondta, és az jó. De lehet, hogy én így csinálom vagy lehet máshogy is csinálni." Nem, nem, nem! Csak csináljátok pontosan azt, amit mond, ahogy az van, anélkül, hogy bármit is kitalálnátok! Nem lehet se hozzátenni, se elvenni belőle! Csináljátok meg, ahogy azt mondta, és ekkor fogjátok megkapni a *Guru* kegyét! Máskülönben nem. A tanítványnak lenni azt jelenti, hogy az ember szigorú nevelésben részesül. Nincsen lazaság! Ez egy nagyon komoly dolog! A *Guru* igen szigorú fegyelmet fog megkövetelni. Próbára fog tenni, hogy lássa, igazi tanítvány vagy-e. Épp úgy, ahogy vannak hiteles *sādhuk* és *guruk* illetve hamis *sādhuk* és *guruk*, ugyanígy vannak hiteles és hamis tanítványok is. Bárki, aki nem követi szigorúan a *Guru* utasítását és irányítását, úgy, ahogy azok vannak, az hamis tanítvány. Csak egy spekuláló. Nem számít, hogy a *Guru* milyen szigorúan és keményen fegyelmezi a tanítványt, annak bármi áron, akár az élete árán is örömmel kell azt elfogadnia. A *Guru* próbára fogja tenni a tanítványt: „Lássuk, ő vajon hiteles vagy csaló tanítvány? Komolyan meg akarja-e kapni a kegyet és meg akarja-e érteni Kṛṣṇát vagy sem?" És aztán szigorúan fog fegyelmezni. A *Guru* megvizsgálja a tanítványt. Egy tanítvány bármikor is közelítsen meg egy *Gurut*, az először azt fogja mondani:

– Nem, nem, nem! Kifelé! Kifelé! Nem fogadok el tanítványokat! – vagy azt mondja neki: – Nem, nem fogadhatlak el. Menj máshova! – ez a *Guru* tesztje. Ha valaki komoly, akkor mit kell tennie, ha ilyen teszttel találja szembe magát? Nem szabad elmennie! Egy pióca szívósságával, de ott kell maradnia!

A *Mahābhāratában* van egy történet Ekalavyáról. Droṇācārya íjászatot tanított, Ekalavya pedig egyszer megközelítette őt, és megkérte, hadd legyen a tanítványa. Ekalavya nem tartozott egyetlen királyi családhoz sem, a szülei az egyik törzs tagjai voltak. Amikor megkérte, Droṇācārya így válaszolt:

– Nem, nem, nem. Számodra ez nem megengedett. Menj innen!

Ekalavya elment, de az volt a vágya, hogy megtanulja az íjászatot. Arjuna Droṇācārya kedves tanítványa volt, és a teljes kegyében részesült. Droṇācārya azt is megígérte, hogy Arjunát íjászatban senki nem fogja túlszárnyalni. Arjuna Kṛṣṇa kedves barátja is volt, és aki az Úr Kṛṣṇa *bhaktája*, az természetesen a *Guru* kegyét is megkapja. És – *yasya prasādād bhagavat-prasādo* – aki megkapja a *Guru* kegyét, az a Legfelsőbb Úr kegyét is megkapja. Mivel Arjuna egy *bhakta* volt, így a *Guruja* Droṇācārya és Kṛṣṇa kegyét is megkapta.

A *Guru* kegye miatt pedig lehetetlen volt, hogy Arjunánál bárki is jobb legyen. Ekalavya viszont azt gondolta: „Nem, nekem jobbnak kell lennem!" – aztán visszament a dzsungelbe és agyagból elkészítette Droṇācārya *mūrtiját*. „Ez a *gurum*!" – mondta, miután beállította a *mūrtit*. Tudta, hogy *guru* nélkül az ember nem képes tanulni, így hát csinált Droṇācāryáról egy *mūrtit*.

Ekalavya igen ügyes volt. Rendelkezett valamennyi jó anyagi tulajdonsággal, de a puszta anyagi tulajdonságok nem jelentik azt, hogy az ember bármi jóval is rendelkezne.

yasyāsti bhaktir bhagavaty akiñcanā
sarvair guṇais tatra samāsate surāḥ
harāv abhaktasya kuto mahad-guṇā
manorathenāsati dhāvato bahiḥ

A *Śrīmad-Bhāgavatam* azt mondja: „Aki kifejlesztette a Kṛṣṇa iránti vegyítetlen odaadást, abban minden jó tulajdonság automatikusan megnyilvánul. És még a félistenek mindegyike is megnyilvánul benne. Viszont *harāv abhaktasya kuto mahad-guṇā*, aki nem Hari *bhaktája*, az egyáltalán semmilyen jó tulajdonsággal nem rendelkezik." Anyagi nézőpontból szemlélve lehet, hogy van valamilyen jó tulajdonsága, de ez valójában nem jó tulajdonság. Lehet, hogy nagyon ügyesnek tűnik, de az úgynevezett ügyessége csak spekuláció. *Manorathenāsati dhāvato bahiḥ*, mindössze csak az elméje által kitalált spekuláció-szekéren utazik össze-vissza.

Ekalavya is ilyen volt. Nagyon ügyes volt, de spekulált. A dzsungelben élt, egy *yojanányira*, nyolc mérföldnyire Hastināpurától, ahol Droṇācārya a Kauravákat és a Pāṇḍavákat íjászatra tanította. Kiirtotta a dzsungelben a fákat, és olyan jó látása volt, hogy nyolc mérföldnyi távolságból látta, amit Droṇācārya tanított, és követte is a tanítást. Így aztán nagyszerű íjász lett. Olyan képességet sajátított el, amivel még Arjunán is túltett.

Egyszer Droṇācārya megkérte a tanítványait, a Kauravákat és a Pāṇḍavákat, hogy menjenek az erdőbe vadászni. A *kṣatriyák* időnként vadásznak. Amíg az erdőben voltak, egy kutya ment mindig előttük, ami aztán egyszer csak eltűnt. Majd hirtelen észrevették, és látták, hogy egyszerre hét nyílvessző fúródott át a száján.

„Ki tette ezt?" – tették fel magukban a kérdést. Aztán találkoztak Ekalavyával, és ő volt, aki azokat a nyilakat a kutya szájába lőtte. „Ó, micsoda nagyszerű íjász! Én ezt nem tudtam volna megtenni. Ő még nálam is jobb!" – értette meg Arjuna a helyzetet.

– Ki a *gurud*? – kérdezték.

– Droṇācārya! – felelte nekik Ekalavya.

Ezután visszamentek és Arjuna elmondta Droṇācāryának, hogy – habár elutasította – Ekalavya az erdőbe ment, készített egy *mūrtit* agyagból és olyan járatos lett az íjászatban, hogy egy kutya szájába hét nyilat is belelőtt. Droṇācārya erre az erdőbe ment, oda ahol Ekalavya élt. Amikor Ekalavya meglátta, hogy a *guruja* közeledik, a hódolatát ajánlotta.

– Kinek a tanítványa vagy? – kérdezte Droṇācārya.

– A tiéd. – felelte neki Ekalavya.

– Rendben, ha a tanítványom vagy, akkor adj nekem *guru-dakṣiṇāt*! [a *guru-dakṣiṇā* a tanítvány ajándéka a *gurunak*, ami hagyományosan a *guru* által adott tudás ajándékáért a fizetség]

– Jó, adok. Mit kérsz, mi legyen a *guru-dakṣiṇā*?

– Vágd le a jobb hüvelykujjadat és add nekem! Ez a *guru-dakṣiṇā*. – mondta Droṇācārya. Ekalavya azonnal levágta a jobb hüvelykujját, és odaadta.

Úgy látszik, hogy Ekalavya a *guruja* nagyszerű *bhaktája* volt. Amit a *guru* kért, azt azonnal odaadta. Azáltal pedig, hogy a jobb hüvelykujját levágta, többé nem volt képes lőni a nyilával, és így nem lehetett jobb, mint Arjuna. „Ó, ez Droṇācārya részrehajlása! Azért tette, hogy a számára kedves tanítványt tegye naggyá!" – gondolhatná valaki. Az ember még azt is gondolhatná, hogy ez Arjuna részéről csak irigység volt. Elmondta Droṇācāryjának, amit látott, ő pedig ment és *dakṣiṇāként* Ekalavyától az ujját kérte. Gondolhatja azt az ember, hogy ez csak Arjuna féltékenysége volt.

De ha valaki így gondolkodik, az nem jó! Ez csak az anyagi nézőpont. Hogyan van az, hogy Ekalavyának ilyen jó képességei voltak, Arjuna pedig irigy lett? Ez így hiteles? Ami történt, az helyes vagy helytelen? Ha Ekalavyának nem volt joga megtanulni ezt a dolgot, akkor mégis hogyan tudta megtenni? De itt nem ez a lényeg! A lényeg az, hogy ha Ekalavya ilyen *guru-bhaktival* rendelkezett, és ha megkapta a *guru* kegyét, akkor teljesen természetes, hogy Kṛṣṇa kegyét is megkapta. Kṛṣṇa viszont később megölte őt. Ez hogyan történhetett meg? A démonok, akiket Kṛṣṇa megöl, a *sāyujya-muktit* [személytelen felszabadulás] kapják meg. Ekalavya szintén a *sāyujya-muktit* érte el. Ez azt jelenti, hogy sem Kṛṣṇa, sem Droṇa nem volt elégedett. Senki sem volt vele elégedett.

Anyagi mérlegelés alapján valaki mondhatja azt, hogy nincs semmi baj Ekalavyával. A *gurujával* szemben igen odaadó volt. Amikor Droṇācārya azt kérte, vágja le az ujját és adja oda *dakṣiṇāként*, akkor azonnal megtette. A materialisták ezt idézik és azt mondják: „Olyanok leszünk, mint Ekalavya! Otthon fogunk ülni, csinálunk a *gururól* egy *mūrtit*, és majd mindent megkapunk! Miért kellene mennünk, és közvetlenül az Ő szájából

Ekalavya *guru-dakṣiṇája*.
XIX. század végi bengáli *Mahābhāratából*
származó festmény

megkapnunk? Miért kellene hallanunk?" Ez a mentalitás kezd kialakulni. Azután majd a spekuláció kezd kifejlődni, és a *nirviśeṣa-vāda*, az imperszonalizmus is kialakul. Ez a helytelen Ekalavya magatartásában. Hogyan lehetne egy spekulátor győzedelmes? Ekalavyának nem volt odaadása, ezért kérte arra Droṇācārya, hogy „Vágd le a nagyujjad!" Droṇācārya azért tett így, hogy ne alakulhasson ki és ne győzhessen a *nirviśeṣa-vāda*.

Ekalavyának nem volt odaadása. Senki nem képes egy *bhaktát* felülmúlni! Arjuna *bhakta*, de Ekalavya egyáltalán nem volt az! Amikor a Kauravák és a Pāṇḍavák között kitört a harc, Ekalavya a Kauravák oldalára állt, nem a Pāṇḍavákéra, ahol Kṛṣṇa is ott volt. Tehát, habár nem volt *bhakta*, mégis úgy tett, mintha az lett volna. Azt színlelte, hogy egy odaadó tanítvány. De belül csak az volt a szándéka, hogy „Jobb leszek, mint Arjuna! Nagyobb leszek nála! Droṇācārya elutasított, de megmutatom neki, hogy képes vagyok túlszárnyalni a kedves tanítványát, Arjunát!" Benne volt ez a büszkeség, ez az *ativāḍī*. Nagyszerűnek gondolta magát, és ez az *ativāḍī*. Ezért az *ativāḍī-sampradāya* egy *apasampradāya* [nem hiteles tanítványi láncolat].

Senki nem volt Ekalavyával elégedett. A *guruja* nem volt elégedett vele. Kṛṣṇa megölte, így a *sāyujya-muktit* érte el. Az, aki jobb akar lenni, mint egy *Vaiṣṇava*, az sértést követ el. Ekalavya egy sértést követett el, s azzal, hogy le lett vágva az ujja, ez a *nirviśeṣa-vāda* lett megállítva. Ez a mi *paramārthika-vicáránk*, a lelki értelmezésünk. Anyagi síkon mindenki dicsőíti Ekalavyát. Viszont nem kaphatta meg Droṇācārya vagy Kṛṣṇa kegyét! Ha pedig nem kapod meg a *Guru* kegyét, akkor hogyan kapod meg Kṛṣṇa kegyét és hogyan kerekedsz felül *māyān*? Akkor képtelen leszel erre! Soha, soha nem fogod tudni ezt megtenni! Ezért kell az embernek szolgálnia a *Gurut*, elégedetté tenni Őt, és megkapni a kegyét! Ekkor aztán képes leszel legyőzni *māyāt*! És így meg fogod tudni érteni Kṛṣṇát és meg is közelítheted Őt! Máskülönben nem. 🕉

Lecke.
Śrīmad-Bhāgavatam 8. ének, 5. fejezet, 30. vers
Bhubaneswar 1991. április 20.

Ekalavya Hibája

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura

Az *Upākhyāne-upadeśa*, „Tanulságos történetek" című esszégyűjteményében Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura a következő magyarázatot – melyet a bengáli eredetiből Śrī Śrīmad Bhakti Cāru Swami fordított angolra – fűzi Ekalavya történetéhez.

Sokak számára Ekalavya *guruja* iránti odaadása az ideális, de van egy sajátságos szempont is. Mi volt Ekalavya hibája? Ez az, amit meg kell vizsgálni. A *guru-bhakti*, a *guru* iránti odaadás álarcát magára öltve Ekalavya igazából fellázadt a *guruja* ellen. Droṇācārya bármilyen ok miatt, akár az alacsony származása, akár azért, mert próbára tette vagy bármilyen más ok miatt is tagadta meg tőle azt, hogy a *Dhanur-veda* tudományát tanítsa neki, Ekalavya kötelessége az lett volna, hogy elfogadja a lelki tanítómestere utasítását. De ő nem ezt tette. Ő nagyszerűvé akart válni. A külsőségeket tekintve amit tett, azt *guru* nélkül nem lehetett volna hitelesnek elfogadni, de az is lehet, hogy egy *guru* elfogadása nélkül lehetetlen lett volna számára, hogy naggyá váljon. E megfontolások alapján alkotott meg Ekalavya egy

képzeletbeli illetve agyagból elkészített *gurut*.

A legfontosabb célja igazából az volt, hogy a *Dhanur-vedát* megtanulja és nagyszerű legyen. Így akarta elégedetté tenni a saját érzékeit. Nem állt szándékában magát a *guru* akaratának beteljesítése végett feláldozni. Nem erre vágyott.

Néhányan mondhatják, hogy végül tiltakozás nélkül elfogadta a *guruja* kegyetlen utasítását, de ha ezt jobban szemügyre vesszük, akkor láthatjuk, hogy Ekalavya a közönséges erkölcsöt a transzcendentális odaadásnál többre tartotta. Ha a *guru dakṣiṇát* kér, azt fel kell neki ajánlani. Ez egy erkölcsi törvény, és ez a fajta moralitás inspirálta Ekalavyát, hogy levágja a nagyujját. Nem a spontán odaadás által vezérelve tette, hiszen akkor már a *guru* első utasítását el kellett volna fogadnia.

Az odaadás természetes jellemzője az egyszerűség és a spontaneitás. Ha Ekalavya a Hari, *Guru* és a *Vaiṣṇavák* iránti feltétlen és természetes odaadással rendelkezett volna, akkor Droṇācārya a *guru*, Arjuna a *Vaiṣṇavák* legjobbja, és az Úr Hari, az Istenség Legfelsőbb Személyisége, Kṛṣṇa nem lett volna elégedetlen a viselkedésével. Ekalavya azon igyekezetét, hogy a *Dhanur-vedát* tanulmányozza és azt a vágyát, hogy naggyá váljon, a *guruja* nem fogadta el. A szíve mélyén Ekalavya arra vágyott, hogy a legjobb *Vaiṣṇavánál*, Arjunánál is jobb legyen. Az a vágy, hogy nagyobb legyen, mint egy *Vaiṣṇava*, nem odaadás. Nem egy odaadó dolog, és ez a *sahajiyā-sampradāya* elve.

Közönséges mérlegelés alapján az a fajta vágy, hogy valaki nagyszerű legyen, egy jó vágy. Az odaadás viszont az arra irányuló erőfeszítés, hogy az ember a *Vaiṣṇavák* mögött helyezkedjen el, és alázatos legyen. Ekalavya azt akarta, hogy a saját képessége annál is nagyobb legyen, mint amit a védikus bölcsesség közvetlenül a *gurutól* való tanulása által lehet elérni. Arjuna azáltal, hogy beszélt Droṇának Ekalavya képességéről megmutatta Ekalavyának, hogy az helytelenül közelített a védikus tudomány elsajátításához. Ha Arjuna erre kegyesen nem mutatott volna rá, akkor az imperszonalizmus dicsősége győzött volna, az emberek pedig egy hiteles *Guru* megközelítése helyett a különböző tudományokat és az odaadást csak az elképzelt, közönséges és tudatlan *gurukon* keresztül tanulnák.

Arjuna tehát arról gondoskodott, hogy ilyen ateista elv ne jöhessen létre. S ezért nem volt irigy Ekalavyára, hanem ez a tette igazából az Ekalavya és az egész világ felé meglévő indokolatlan kegyének a megnyilvánulása volt. Ha Ekalavya a *guruja* tiszta *bhaktája* lett volna, akkor Kṛṣṇa nem pusztított volna el egy ilyen komoly tanítványt. Kṛṣṇa mindig megvédi a *bhaktáit*. Ekalavya viszont végül Kṛṣṇa keze által lelte halálát. Śrī Caitanya Mahāprabhu azt mondta, hogy egy *bhaktát* pusztán azáltal nem lehet megítélni, hogy a külső lemondását látjuk. A démonok is végeznek lemondásokat, és még a félistenek sem képesek annyi lemondást bemutatni, mint ők.

Ekalavya a *guruja* vágya ellenére akart nagyobb lenni egy *Vaiṣṇavánál*. Ez az, amiért Kṛṣṇa megölte, s végül ezért érte el a személytelen felszabadulást. Kṛṣṇa csak a démonokat öli meg, a *bhaktákat* pedig mindig megvédi. Erre Hiraṇyakaśipu és Prahlāda a bizonyíték. Ezért nem szabad soha megpróbálnunk nagyobbá válni, mint a *Vaiṣṇavák*, ezzel a *guru-bhakti* álarcát felvennünk és igazából imperszonalistává válnunk! Ekalavya példáján keresztül ezt kell megtanulnunk! A különböző tettek bemutatásában való jártasság nem a *guru-bhakti*, a *guru* iránti odaadás jele. A *bhakti* azt jelenti, hogy az embernek állandóan az Úr szerető szolgáinak, a *Vaiṣṇaváknak* való alárendelt helyzetben és alázatosnak kell maradnia. 🕉

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

Kéthetente megjelenő
ingyenes e-magazin

Kiadja: Gopal Jiu Kiadó
Sri Krishna Balarama Mandir
National Highway No. 5
IRC Village
Bhubaneswar, Odisha, India 751015
Email: katha@gopaljiu.org
Website: www.gopaljiu.org

A Gopal Jiu Kiadó a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének (ISKCON) része. ISKCON Alapító-*Ācārya* Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Magyar változat: Japablog

Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda könyveiből, leveleivől és előadásaiból származó idézetek © Bhaktivedanta Book Trust.

Minden egyéb anyag, ha másként nincs feltüntetve © ISKCON Gopal Jiu Kiadó. Minden jog fenntartva. A Bindu elektronikus vagy nyomtatott módon, változatlan tartalommal történő terjesztése engedélyezett.